

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

52

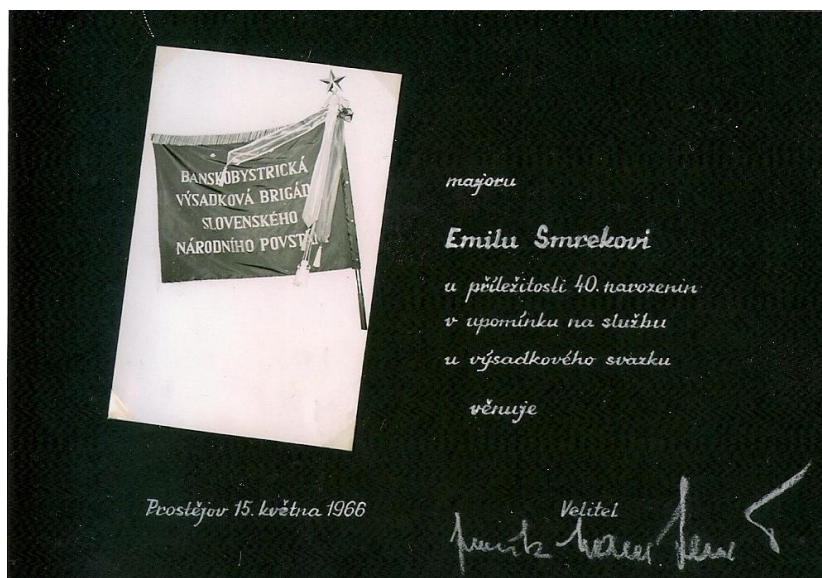
ROČNÍK XX

Číslo 1

Redakční uzávěrka 21.2.2011

NA POČEST VÝSADKOVÉ LEGENDY

Vážení výsadkoví kolegové, členové Klubu výsadkových Prostějov. Přijměte ode mě pár upřímných slov na počest výsadkové legendy. Na naší poslední schůzi KVV Bratislava (24.10.2010) se mi do ruky dostal váš Zpravodaj č. 51, kde byly stránky věnované poslednímu rozloučení s legendárním velitelem 22.výsadkové brigády, plk. Františkem Mansfeldem, brig.gen. h.c. – hodnost, kterou mu udělilo MO SR na podnět KVV SR. Při prohlídce Zpravodaje mi bylo líto, že jsem se nemohl tohoto rozloučení zúčastnit. Mám velmi pěkné vzpomínky na pana Mansfelda, jako velitele i jako člověka. V roce 1959 po absolvování VPA v Praze, jsem byl kádrovým rozkazem přidělen jako politický pracovník na PO 22.výsadkové brigády do Prešova. Tam jsem absolvoval výsadkový výcvik (kpt.Blažej) a patřičné seskoky padákem. Ukončení výcviku jsem jako nový příslušník štábu brigády hlásil veliteli brigády, který mi odevzdal výsadkový odznak-paraplacku. To bylo moje první setkání s plk. Mansfeldem. Popřál mi úspěchy a dobré zdraví. Postupně jsem ho blíže začal poznávat jako zásadového velitele s přirozenou autoritou, ale i jako člověka uznalého. To se projeвило při mém povýšení do vyšší hodnosti a společenském posezení při této příležitosti v jeho kanceláři i mimo velitelskou budovu. Vysoko si cením skutečnost, že jsem ve své vojenské kariéře deset roků sloužil pod velením plk. Mansfelda – velitelské legendy našich výsadkových jednotek. Od svého velitele mám doma více suvenýrů, které mi připomínají právě tuto epochu. Je to hlavně fotoalbum Prostějova plný záběrů z výcviku a

slavnostních nástupů 22. výsadkové brigády, který mi věnoval vel. Plk. Mansfeld při příležitosti mých 40. Narozenin. Jeho podpis s věnováním je na prvním listě tohoto fotoalba, který je cenným dokumentem méjí a rodinné historie a kroniky. Nevím jestli na Slovensku mezi výsadkáři má ještě někdo takovou cennou památku na výsadkovou legendu jako já. Připojuji se proto ke slovům projevu na rozloučenou formou posledního odkazu : **BYLO NÁM CTÍ SLOUŽIT POD TVÝM VELENÍM.** plk.v.v. E.Smrek KVV Bratislava

VZPOMÍNKA NA SETKÁNÍ 2010

Setkání KVV České a Slovenské republiky ve dnech 15. – 17. září 2010 v Prostějově v nás zanechalo plno nádherných pocitů vděčnosti a úcty ke všem, kteří se podíleli na organizaci a zabezpečení celé akce ne UVZ Hamry.

Velmi si ceníme práce předsedy KVV Prostějov kol. Jindřicha Starého, který spolu s výborem KVV toto setkání organizoval. Také si vážíme pomoci starosty a místostarosty města Prostějova, kteří rovněž přispěli ke zdárnému průběhu tohoto setkání. Samozřejmě největší díl a poděkování patří brig.gen. Ing. Milanu Kovandovi a novému veliteli útvaru pplk. Ing. Karlu Řehkovi a všem těm, kteří se podíleli na zabezpečování stravy, ubytování, příprav táboračků a v neposlední řadě i řidičům autobusů, kteří nás bezpečně vozili Prostějov – Hamry a zpět.

Bylo to naše druhé setkání na které vzpomínáme s láskou a jsme hrdí, že patříme do velké výsadkové rodiny.

Velikou zásluhu na tom má plk. František Mansfeld, který by měl jistě velikou radost kdyby nás všechny viděl těšit se z tohoto setkání. On sám má morální zásluhu na výchově elitních vojáků, protože sám prožil tvrdý výcvik výsadkáře v r. 1947 ve Stráži pod Ralskem a z toho vycházel po celou dobu svého velení v Prešově a Prostějově.. Zanechal za sebou stopy, je opravdu legendou a vzorem do budoucna.

Líbila se nám místnost tradic, která vypovídá o úctě a vážnosti ke všem, kteří zasvětili svůj život výsadkovému vojsku.

Slavnostní nástup, ukázky bojové techniky, výzbroj, výstroj, seskoky s ukázkou bojové činnosti – to vše v nás zanechalo hluboký dojem, úctu a hrdost k nositelům červených baretů, sounáležitosti jednoho k druhému.

Setkání výsadkových veteránů 2010 se opět vydařilo, viděli jsme zářící tváře, úsměvy a objetí. Nikdo se necítil být starý, pociťujeme pocit přátelství, hrdost a lásku ke zbrani – jsme v ý s a d k á ř i !

Tyto zážitky obohacují náš život, zestárlí jsme o dalších 5 let. Neopustila nás však chuť a elán znovu se setkat, prožít chvíle radosti a spokojenosti, kterou si navzájem dáváme se všemi kolegy a kamarády.

Závěrem bychom chtěli poděkovat za nádhernou atmosféru na Slavnostním shromáždění v Národním domě. Strhující a společně zazpívaná hymna výsadkářů byla tím nejdůstojnějším zakončením celého setkání. Slzy dopjetí za které se nikdy nestyděl byly důkazem, že Setkání veteránů 2010 mělo a má svůj význam.

Končíme náš dopis s přáním pevného zdraví všem organizátorům. Patří Vám naše poděkování za nezištnou práci a vynaložené úsilí na tak náročnou akci.

Děkujeme za hezké a nezapomenutelné chvíle prožité na Setkání výsadkových veteránů v Prostějově.
kol. Z. Melichar s manželkou

STĚHOVACÍ PRAPOR

22. výsadková brigáda vešla do dějin jako Meče armády hrot. Její špičkovou kvalitu kupodivu negativně nepoznamenala ani její permanentní reorganizace. Svoji mateřskou posádku změnila pouze dvakrát. Zřízena byla v r. 1952 v Prešově a v r. 1960 se přestěhovala do Prostějova, kde její mateřský útvar 8280 sídlí již 50 let.

Jinak na tom byly některé podřízené útvary a jednotky. Ty měnily posádky podstatně častěji. Z nich vyniká 65. výsadkový prapor. Ten byl zřízen 15.3.1950 v Žilině a podléhal Velitelství výsadkového vojska. Ještě téhož roku se několikrát stěhoval : v dubnu do Hradčan, v červnu do Žiliny, v srpnu do Trenčína a v listopadu do Prešova. K 1.1.1951 byl jeho název upraven na 65.výsadkový prapor. Od října 1952 přešel do podřízenosti nově vytvořeného velitelství 22.výsadkové brigády. Na základě rozkazu prezidenta republiky mu byl od

9.5.1955 propůjčen název „Karpatský“. Po redukci počtů výsadkového vojska používal od 1.11.1955 pojmenování 2.výsadkový prapor 22.výsadkové brigády. Ke svému původnímu názvu 65. Karpatský výsadkový prapor se vrátil 1.10.1957, kdy byl opět naplněn osobami i technikou. V létě 1960 se přemístil do Holešova a o rok později do Prostějova.

V sestavě 22.výsadkové brigády zůstal až do 1.9.1969, kdy byl jako samostatný útvar zrušen a odevzdal bojovou zástavu do VHÚ v Praze. Jeho příslušníci přešli do 22.výsadkového pluku, vytvořeného z původní 22.výsadkové brigády.

Ve velení tomuto praporu se postupně vystřídali : mjr./pplk. Miroslav Kňourek (1950 až 1952), kpt./mjr. Nikolaj Rusnák (1952 až 1954), mjr. Michal Paluška (1954 až 1955), npor./kpt. Vlastimil Gallat (1955 až 1958), mjr. Rudolf Bláha (1958 až 1961), mjr. Ladislav Opletal (1961 až 1965) a mjr./pplk. Vilém Jiroušek (1965 až 1969).

kol. M. Juříček

POZVÁNKA

Již více jak měsíc se píše rok 2011, a pro nás veterány opět rok dalších celostátních a klubových akcí.

Mezi ně by měl patřit i 14. sraz bývalých příslušníků 71.pěšího praporu československých parašutistů ve Starých Splavech – Borném.

Ten by se měl letos konat ve znamení vzpomínky na plk. Františka Mansfelda. Uspořádáním se tento rok ujal KVV Liberec. Čestnými hosty by se m.j. měli stát Mirek a Eva Plesarovi a paní Věra Mansfeldová.

Setkání se bude konat od pátku 3.6. do neděle 5.6.2011. Všichni pravidelní účastníci i jednotlivé kluby v ČR a SR dostanou oficiální pozvánky. Závazné písemné přihlášky s peněžní platbou musí být doručeny do 22.5.2011 na adresu :

Mirek a Vlasta Plesarovi, chatová oblast Staré Splavy – Borný, 471 63 Staré Splavy. Vše ostatní je uvedeno v pozvánkách.

kol.J. Stahl – člen přípravného výboru

OPĚT PO STOPÁCH „BARIA“

Starosta města Žamberk p. Jiří Dytrt pozval členy skupiny KVV Hradec Králové do osady Polsko. Dne 6.října jsme se zúčastnili položením květin k desce „Baria“ na domě Žabkových krátké tradiční vzpomínky. Zde právě před 66 lety měli svoji základnu parašutisté vyslaní v roce 1944 s úkolem rozvíjet zpravodajskou činnost a podílet se s domácím odbojem na přípravách všelidového povstání proti okupantům. Odpoledne pokračovala vzpomínka besedou v Městské knihovně.

Přednášeli badatelé p. Vladislav Severín ze Žamberka a p. Libor Pařízek z Rychnova n/Kněžnou. Věnují se tématu „Baria“ od seskoku v prostoru Vysoké n/Labem dne 3.dubna 1944 až do zániku po prozrazení dne 16.ledna 1945. Účastníci besedy vyslechli mnohé neznámé informace např. o šifrování zpráv, o složitém harmonogramu vysílání. Fotografie připomenuly některé ze 380 spolupracovníků z nichž 38 za 2. světové války přišlo o život.

Další vzpomínka se uskuteční ve Slemenu na Rychnovsku. Tam dne 19.dubna 1944 pomocí své vysílačky uskutečnila skupina „Barium první spojení s vojensko radiovou ústřednou v Londýně. Také na tomto místě kladou příznivci vojenské historie při vzpomínce květiny.

kol. Jaromír Mucha

ČERVENÁ – „VPŘED !“

Věřili byste, že se dá vyskočit padákem z letounu na signál po zapnutí červeného signálního světla – Vpřed ? Je-li to možné se vás pokusím přesvědčit touto „zkazkou starého zbrojnoše“, při níž se musím vrátit o několik desítek let zpět, a to až do roku 1963.

V září 1962 nastoupili 4 důstojníci výsadkáři – jmenovitě kolegové Nikolaj Rusnák, Jan Tisovský, Miroslav Řepka a já – do ročních zdokonalovacích kurzů ve Vojenském učilišti ve Vyškově. Ke konci školního roku 1962-63, kdy nám nastalo zkouškové období, jsme měli dostatek času k tomu, abychom přemýšleli, jak splnit plán seskoků na 1. pololetí, zameškaný pobytem v kurzu. Zjistili jsme si plánování seskoků štábem 22.vb v této době na letišti Vyškov, velení učiliště jsme požádali o uvolnění na dva dny a již jsme pospíchali do Prostějova. Zde jsme si zabalili potřebné padáky k seskokům, provedli předseskokovou přípravu a 11. června 1963 jsme zahájili seskoky společně se štábem 71. pvpr.

Jen co jsme úspěšně splnili za nádherného slunečného odpoledne první seskok se zbraní a výstrojí z letounu IL-14, již jsme ujížděli zpět do Prostějova připravit se k provedení stejného seskoku v noci. K tomuto seskoku jsme nastoupili do první výsadky jako první čtyři.

Po přeletu do Vyškova a provedení jedné „rundy“ v okolí města nabrali letci kurz na vysazení. V zápětí vydali světelný signál k přípravě na seskok úvodní výsadce. Kol. Rusnák se postavil energicky ke dveřím letounu jako první, odhodlán co nejrychleji „vypadnout“ ze dveří. Následovalo to, s čím nikdo z nás nepočítal – zapnutím klaksonu a červeného signálního světla „vpřed!“. Na změnu signálního světla reagoval kol. Rusnák okamžitým opuštěním letounu, zatím co výsadkový průvodce energickým zadržením připravených nás výsadkářů k dokončení vysazení nad osvětleným městem. Ukončení výsadku se uskutečnilo až po následujících náletech.

Po seskoku a shromáždění na letišti u vedoucího seskoků jsme s kol. Tisovským vyrazili s vozidlem k Vyškovu hledat zmizelého kolegu. Když jsme dorazili k prvním domům města zůstali jsme celí bez sebe při pohledu na reflektory auta osvětlenou robustní postavu našeho kolegy, ověšeného padáky. Připomněl nám horníka, který právě po směně opustil šachtu.

Jak k tomu došlo ? Přistál totiž do oplocené ohrady plně uloženého uhelného mouru. Vlastní silou za úplné tmy pomocí padáku a nosných šňůr se mu podařilo jen s malými odřeninami dostat se z ohrady a dojít až k silnici.

Teprve druhý den při návratu za denního světla do vyškovského vojenského učiliště jsme s hrůzou viděli, jak velké štěstí měl náš kolega při uvedeném seskoku, když za úplné tmy úspěšně proletěl několikanásobným elektrickým vedením podél celé severovýchodní části města Vyškova a uhelných skládek na „neobvyklé doskokové ploše“!!

kol. Opluštil

GALERIE OSOBNOSTÍ PARAŠUTISMU NA SLOVENSKU

Plk. v. v. Jozef LIBIČ

Narodil se 24.3.1932 v obci Bravacovo na Horehroní. Zemřel 2.10.2010. K parašutismu se dostal jako učeň v roce 1949. Na výcviku se zúčastňoval v tělocvičnách v Brezně a v Podbrezové, kde probíhal pozemní výcvik, trénovala se fyzická připravenost i balení padáků. Ostatní část výcviku se konala na letišti v Očové. První seskok tu však neabsolvoval, protože v roce 1950 nastoupil do vojenské školy. První seskok absolvoval až v roce 1954, jako mladý poručík u 22. výsadkové brigády v Košicích. Tam byl účastníkem kurzu, ve kterém bylo asi 40 absolventů různých odborností. Výcvik v tomto kurzu byl velmi pestrý. Kurz vedli mjr. Blažej, mjr. Šindler a kpt. Ozábal. Návčik balení padáků vedl instruktor četař Jerguš. Jeho přátelé por. P. Bučka a por. J.Šťastný nastoupili k jiným útvarům. P. Bučka

k 65.výsadkovému praporu a J. Šťastný k průzkumu. On sám nastoupil k 71.výsadkovému praporu, kde tehdy byl velitelem kpt. Mrázek a velitelem 1.výsadkové roty kpt.Tisovský. V jeho četě vzpomíná na vojáky Rosta, Kolouska a v dalším období na Jasenáka, Vlčka, Domského a Gráce. V roce 1956 absolvoval kurz volných pádů a získal II. výkonnostní třídu. V roce 1961 byl vybrán do družstva pro přípravu na II. letní Spartakiádu v parašutismu, která se uskutečnila v roce 1962. Byly tam disciplíny – seskok na přesnost přistání, seskok volným pádem se zádržkou na 20 sekund a seskok do terénu a běh na 20 km s plněním branných disciplin. Družstvo ČSLA obsadilo 1.místo. V roce 1963 absolvoval zkušební seskoky na stabilizační padáček z letounů AN-12. Doba takového zádržkového pádu představovala čas 40 až 60 sekund. Po dobu služby u výsadkového vojska byl účastníkem třech leteckých dnů v Praze. Na nich skákal hromadné seskoky z letadel DC-3, IL-12 a IL-14. Při příležitosti oslav 20.výročí SNP ve Sliachi byl účastníkem leteckého dne, kde vedl hromadný seskok z letadel IL-14. Zúčastnil se tří vojenských přehlídek při oslavách 9.května a několika československých spartakiád. Celkem naskákal 1.150 seskoků různého charakteru a při různých příležitostech. Vzpomínal na jeden nevydařený seskok. Výkonnost výsadkáře se hodnotila i tím, kolik tříd byl schopen získat. Jednalo se o třídy 3, 2., 1, třída instruktor a třída mistra zbraně. Když plnil podmínku mistra zbraně, skákal seskok s 20 sekundovým volným pádem z výšky 1600 metrů. Ještě před seskokem byli účastníci rozděleni do dvojic, kteří skákali vždy v jednom náletu. Skákal ve dvojici s mjr. Bizdrou a vysazoval je kpt. Jehlička. Po otevření padáku a základní orientaci pocítil Libič, jak Bizdra, který skákal za ním, volným pádem mu přeletěl přes vrchlík padáku. Ten se úplně roztrhal a tak musel otevřít záložní padák. Otevíral jej asi 100 m nad zemí. Libičovi se nic nestalo, ale Bizdra skončil v rukou lékařů. Do důchodu Libič odešel v roce 1989 v hodnosti plukovníka. Byl členem Klubu vojenských výsadkářů v Banské Bystrici. Za zmínku stojí ještě vzpomínka slovenského kosmonauta Ivana Belly, který vzpomíná na Libiče jako na velmi náročného velitele, ale přátelského člověka, který mu velmi dal při jeho vojenském profilování.

ČEST JEHO PAMÁTCE !

kol. E. Tencer

VZPOMÍNÁME

Dne 23.12.2010 zemřel ve věku 81 let dlouholetý člen KVV Prostějov kol.Jaroslav TRŽIL
Dne 17.1.2011 zemřel ve věku 83 let člen KVV Liberec kol. Karel JÍRAVSKÝ

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

VZNIK VOJENSKÉ ZPRAVODAJSKÉ SLUŽBY NA SLOVENSKU

Na podzim roku 1992, po rozhodnutí o rozdělení ČSFR na dva suverénní státy, jsem byl osloven tehdejším ministrem obrany ČSFR Imrichem Andrejčákem, abych přešel sloužit do nově vytvářené Armády Slovenské republiky (ASR), s čímž jsem souhlasil. Byl mi dán úkol vykonat personální pohovory s vojáky z povolání, Slováky, kteří sloužili ve federální armádě na funkcích ve zpravodajských složkách, štábech, v průzkumných útvech a vojenských školách na území ČR a získat je pro službu v nově vznikající ASR. Pohovory jsem vykonal asi se 180 důstojníky a praporčíky, kteří sloužili v různých posádkách na území ČR a SR.

Dne 19.listopadu 1992, jsem byl Usnesením vlády SR a Rady obrany SR vyjmenován do komise zmocněnce vlády SR pro vytvoření Veličelstva ASR. Mým úkolem bylo vybudovat Zpravodajskou správu a jejich 5 přímo podřízených průzkumných útvarů, zahájit plnění úkolů

při zpravodajském zabezpečení obrany vznikající SR, získávat informace, analyzovat a odevzdávat je vedoucím vojenským a státním představitelům SR.

Dne 29.prosince 1992 jsem byl Rozkazem MO SR jmenován do funkce náčelníka Spravodajské správy Velitelstva ASR. Společně s mými zástupci a ostatními ustanovenými funkcionáři Spravodajské správy i průzkumných útvarů, jsme si byli vědomi složitostí, komplikací a náročnosti úkolů, které nás čekaly při výstavbě celé zpravodajské oblasti, která na Slovensku v plném rozsahu ještě nikdy nebyla.

(Dělení federální armády v oblasti průzkumných útvarů a vznik výsadkových a průzkumných útvarů na Slovensku popisuje plk. PhDr. Peter Švrlo PhD. ve své knize „Slovenskí vojenský výsadkáři 1939 – 2004“, vydané v r. 2005 ve vydavatelství Magnet Press Slovakia).

Já se chci v tomto příspěvku věnovat vzniku a budování tzv. zakryté části Spravodajské správy ASR. I když tehdy jsme mnozí navrhovali budovat Generální štáb, místo Velitelstva ASR a Vojenské spravodajstvo (Vojenskú spravodajskú službu a Vojenské obranné spravodajstvo) podřízené přímo MO SR.

Neexistovala žádná legislativa, předpisy, směrnice ani přesná závazná pravidla pro tuto naši činnost. Začínali jsme s minimálním počtem kvalifikovaných důstojníků, neměli jsme odpovídající prostory, potřebnou techniku ani vhodné podmínky pro svoji činnost. Bohužel, necítil jsem ani podporu z MO SR ani Velitele ASR. Kvůli neoddiskutovatelným specifikám naší činnosti jsme se bránili (a nakonec i ubránili) silným politickým tlakům proti začlenění Spravodajské správy do Slovenskej informačnej služby a tím vytvoření jediné zpravodajské složky v SR.

Na počátku naší činnosti, moji nejbližší spolupracovníci i já, jsme tudíž vycházeli ze svých zkušeností, které jsme získali službou u bývalé Zpravodajské správy GŠ ČSA v Praze, na štábech různých stupňů, v průzkumných útvarech a vysokých vojenských školách. Zpracovali jsme organizační strukturu, funkční povinnosti, působnosti i součinnosti mezi jednotlivými složkami správy i Velitelství ASR a MO SR.

Velmi jsem se snažil, aby příslušníci Spravodajské správy nepodléhali různým politickým tlakům a byli apolitičtí. Bohužel, někteří důstojníci, toužící po lepší kariéře, se nechali zlákat a pracovali pod silným vlivem některých politických hnutí a stran. Vynášeli citlivé informace mimo svá určená pracoviště a seznamovali s nimi nepovolané osoby. Byli jsme si vědomi i toho, že jiné vojenské zpravodajské služby budou mít eminentní zájem o informace z naší nově vznikající zpravodajské služby. Chyběla nám i potřebná kontrarozvědná ochrana. Proto jsem dbal na dodržování zásad utajení a konspirace aspoň u nejdůležitějších úseků a pracovišť správy. Naši noví příslušníci se museli učit „za pochodu“ při současném plnění zpravodajských a průzkumných úkolů.

Za rok 1993 se nám podařilo vybudovat všechny úseky Spravodajské správy tak, aby byly funkční a plnili úkoly podle zpracované působnosti. Většina našich příslušníků pracovala 12 až 16 hodin denně, v sobotu i neděli, bez nároku na náhradní volno.

Vybudovali jsme :

- 17 úřadů vojenských a leteckých přidělců (ÚVLP) v zahraničí a zabezpečili jsme je potřebnou technikou i materiálem a vytvořili jsme jim vhodné podmínky pro dobrou reprezentaci ASR,
- Informační úsek se zpravodajským střediskem pro sběr, analýzu a zpracování získaných informací,
- Pracoviště strategického a operačního agenturního průzkumu na území SR,
- Institut pro přípravu nových příslušníků pro agenturní průzkum a ÚVLP,

- Rádiové přijímací a vysílací středisku pro speciální rádiové spojení se zpravodajskými orgány,
- I přes prostorové, personální i materiální problémy, se podařilo vybudovat úsek pro speciální, týlové a technické zabezpečení agenturní činnosti,
- Zahájili jsme práce na speciální agenturní šifře,

Vybudovali a zreorganizovali jsme nové útvary ASR : 3. speciální odriad v Žiline (současný 5. pluk J. Gabčíka), dva útvary elektronického průzkumu a jeden útvar REB.

Denně se vykonával průzkum a zpravodajská činnost. Výsledky se analyzovaly a zpracovávali jsme denní zpravodajskou informaci pro Velitele ASR a MO SR, týdenní pro předsedu vlády a prezidenta SR. Pro velitelský sbor a štáby ASR jsme pravidelně vydávali souhrnné zpravodajské informace.

Naše Spravodajská správa si získala respekt i na mezinárodní úrovni, což jsem cítil osobně při postupných jednáních s českými, americkými, německými, francouzskými, rakouskými, ukrajinskými, rumunskými a maďarskými vedoucími představiteli vojenských zpravodajských služeb. Získali jsme nové zkušenosti a chtěli jsme hledat nové formy a metody práce i systém řízení celé oblasti zpravodajského zabezpečení obrany SR.

Bohužel, 3.1.1994, z rozhodnutí MO SR, jsem byl já i moji zástupci, plk. Kopáčík a pplk. Hanták i další důstojníci, dočasně zbaveni výkonu svých funkcí, vyšetřování Inspekcí MO SR a absurdně obviněni z vykonstruovaných trestních činů a skoro 10 měsíců soudně stíhaní a šikanováni. Pozoruhodné na tom bylo to, že tehdejší MO SR, Imrich Andrejčák osobně řídil činnost této komise (v čele s p. Milanem Podhoránim) a o zjištěných skutečnostech pravdivě neinformoval ani velitele ASR, ani p. prezidenta SR, jako hlavního velitele OS SR. Proto jsem dopisem p. prezidenta požádal o schůzku a při osobním setkání společně s plk. Kopáčíkem, jsme mu objasňovali celou naši situaci a požádali jsme ho o jeho zásah a pomoc. Řekl nám, že bohužel neví jak nám pomoci, protože na armádu SR nemá skoro žádný vliv. Přesvědčil jsem se, že ho skutečně neměl, což mně tehdy značně šokovalo.

Až po několika letech jsem se dozvěděl, že to všechno bylo uskutečněno na politickou objednávku některých tehdejších vládních politiků. Skoro celý rok 1994, po dobu zbavení funkcí hlavních funkcionářů Spravodajskej správy, byla tato správa řízena určenými důstojníky nekompetentně a diletantsky. Tím byl do značné míry zastaven její rozvoj a u jejích příslušníků to vyvolalo nejistotu, což bylo příčinou poklesu prestiže Spravodajskej správy, zejména u zahraničních partnerů.

Až Nejvyšší soud Slovenskej republiky, svým rozsudkem v říjnu 1994, zamítl všechna obvinění, čímž očistil všechny obviněné a bylo jim zrušeno dočasné zbavení výkonu funkcí. Proto jsme se mohli vrátit na své funkce. (Pplk. Hanták se však už nechtěl vrátit a na vlastní žádost odešel do zálohy).

Plk. Ing. František Stavný byl RMO SR, dne 30.11.1994 jmenován do funkce a stal se prvním ředitelem Vojenskej spravodajskej služby Armády SR. Stihli jsme ještě připravit paragrafované znění zákona o Vojenskom zpravodajství, který byl Národní radou SR schválen.

Po volbách na podzim r. 1994, které vyhrál Vladimír Mečiar a po jmenování ministrem obrany SR p. Siteka ze SNS, opět nastaly personální čistky a nesmyslné změny v této službě. Pochopili jsme, že tzv. bývalí federální Slováci, jsou pro nové politické vedení nepohodlní a musí být likvidováni. Proto jsem na vlastní žádost po splnění svého závazku k 1.3.1995 odešel do zálohy. A spolu se mnou odešla celá řada důstojníků. Někteří byli neprávem tzv. „odejítí“. (Dokonce jeden z nich do současné doby vede soudní spor s MO SR).

Po mém odchodu do zálohy jsem napsal prezidentu Kováčovi osobní dopis a dostal jsem od něho odpověď, která mě velmi překvapila svou upřímností, ale hlavně bezradností nad politickou situací, která nastala příchodem 2. vlády Vladimíra Mečiara.

Samozřejmě nastaly změny i ve Vojenskej spravodajskej službe MO SR. Nechci zde hodnotit přínos jednotlivých ředitelů této služby za uplynulá léta. Ani mi to nepřísluší. Jsem ale přesvědčen o tom, že Vojenská zpravodajská služba MO SR má už dávno za sebou své dětské krůčky, rozvíjela se a stala se váženou složkou v rámci MO SR i u partnerů v rámci NATO, a jsem hrdý na to, že jsem mohl být při tak významné události, jakou bylo založení Vojenskej spravodajskej služby na Slovensku.

kol. Fr. Stavný

K PROBLÉMU „CHTĚJÍ NEBO NECHTĚJÍ“ (Reakce na jednání z porady předsedů klubů 27.11.2010)

Porada předsedů, která proběhla před výročním shromážděním KVV Prostějov dne 27.11.2010 jenom potvrdila, že přes jednotu názorů, která je v podstatě pevná, ještě se najde názor, na kterém se těžko můžeme dohodnout. Jedná se o takovou akci, jako je Memoriál zakladatelů výsadkového vojska A Memoriálu vynálezce padáku Štefana Baniče (dále jen Memoriál). Problém na kterém se asi nedohodneme je tento . Kolega Starý a i kolegové ze Slovenska se vyjádřili v tom smyslu, že „takovouto akci je schopen organizovat každý klub a jde jen o to, jestli „**chtějí nebo nechtějí**“ . Jsem členem KVV Brno a mám v čerstvé paměti přípravu Memoriálu 2010, kterou jsme původně „**chtěli**“ organizovat. Až po důkladné analýze jsme zjistili, že nejsme schopni tento úkol splnit. Nejednalo se o zabezpečení stravování, ubytování, sportovišť, dopravu Toto všechno by s přehledem zabezpečila Univerzita obrany. Jednalo se hlavně o tu část přípravy takové akce, jako je zabezpečení medailí, diplomů, pohárů a různých pomocných dokumentů jako byl účastnický list, účastnický odznak, vstupky do objektů UO... Někdo namítne, jaký v tom vidíte problém ? Vidíme, protože na přípravu a organizaci takovéto akce byla vysoko nastavená laťka a podlézat se nám ji **nechtělo**. Při rozhovorech např. s kol. Zapletalem R. na naší výroční schůzi (2009) vyslovil názor, že nemusí být medaile a poháry, když na ně nemáme sponzory. Nedokážeme si představit takovouto akci bez těchto vzácných vzpomínkových suvenýrů, které budou účastníkům ještě dlouho připomínat účast na memoriálu. Jenom si vzpomeňme, jak někteří kolegové s hrdostí nosí na uniformě (saku) účastnické odznaky z několika setkání. Nebylo by ani řešení stanovit startovné přehnaně vysoko, aby se dali tyto věci pořídit. Samotný pobyt v Brně, dost stál účastníky memoriálu i při startovním 150,- Kč za družstvo a 50,- Kč za člena doprovodu.

Náš klub, ne jen že nemá finanční sponzory, ale nemá možnost využívat sponzorský půjčené počítače, barevné tiskárny, laminovací přístroje apod.

Já osobně považuji KVV Zlín za jeden z neaktivnějších klubů v ČR a účastníci porady předsedů si jistě vzpomenou na reakci předsedy klubu kol. Pospíška, když se jednalo o pořádání Memoriálu v roce 2011 a kol. Starý v podstatě počítal najisto, že se jej KVV Zlín ujme, protože někdo z klubu mu to přislíbil. Kolega Chromek s KVV Liberec, který se ujal organizace Memoriálu v roce 2011, po schůzi v rozhovoru uznal, že jen málo klubů je schopno takovouto akci organizovat a nejedná se o to jestli chtějí, nebo nechtějí.

Předpokládám a jsem přesvědčen o tom, že na toto téma se ozvou i další kluby. Tímto článkem jsem neměl v úmyslu někoho kritizovat, ale jen upozornit, že ne všechny kluby mají stejné podmínky.

kol. M. Terem KVV Brno

ODHALENÍ PAMĚTNÍ DESKY JURAJI KRIVÁŇOVI

Místní klub vojenských výsadkářů Juraje Kriváňa v Šumiaci byl začátkem minulého roku pověřen zabezpečit a umístit pamětní tabuli Juraji Kriváňovi v jeho rodné obci Šumiac. Tato deska byla slavnostně odhalena 23. října 2010, přítomni byli zástupci jednotlivých KVV SR, za KVV Prostějov se zúčastnil kol. Miroslav Řepka. Mimo bývalých výsadkářů přišla na náměstí vzdát hold svému rodákovi i početná skupina příbuzných a občanů obce, kteří ještě pamatovali Juraje Kriváňa. Asi 70 členů KVV zaplnilo náměstí obce červenými barety.

Podrobnosti o zrodu myšlenky až po akt odhalení pamětní desky se různily. Myšlenka o pamětní desce se zrodila u našeho košického kolegy E. Vargy už v roce 2009. Přišel z návrhem umístit pamětní tabuli tomuto „profesoru“ parašutismu,

zasloužilému mistru sportu Juraji Kriváňovi na letišti Očová. Mělo to být při příležitosti padesátého výročí jeho tragické smrti. Kolega Varga věnoval realizaci této myšlenky hodně času i finančních prostředků. Na výroční schůzi oblasti KVV Banská Bystrica, která se konala v březnu 2010 ve Zvolenu, kolegové z Očové upozornili, že letiště už neslouží svému účelu, nemá vlastníka, uživatelé neplatí obci a osud pamětní tabule by byl nejistý. Na výroční schůzi byl proto přijat návrh kol. Jozefa Tučka z Bratislavy, aby pamětní deska byla umístěna v jeho rodné obci Šumiaci.

Úloha zabezpečit celou přípravu, umístění a slavnostní odhalení pamětní tabule připadla Místnímu klubu vojenských výsadkářů Juraje Kriváňa Šumiac. Bylo třeba získat finanční prostředky, vybrat vhodné a důstojné místo v obci Šumiac. Peníze jsme získali nejprve jako osobní dary některých členů našeho klubu a jednotlivých oblastí KVV na Slovensku. Za samotné oblastní kluby přispěli KVV Bratislava 88 eur a KVV Banská Bystrica 50 eur. Slovenský národní aeroklub přispěl sumou 200 eur.

Starostu obce Šumiac Marcela Poláka, která je též členem KVV Šumiac jsme informovali o rozhodnutí KVV umístit pamětní desku v obci Šumiac a požádali jsme jej o důstojné místo na území obce. Z okna své kanceláře na náměstí obce ukázal na budovu místní knihovny na náměstí obce. Na rohu této budovy začíná ulice

Juraje Kriváňa, ulice, kde stojí jeho rodný dům.

23.října 2010jsme se sešli ve 13,00 hod. ve velké zasedačce obecního úřadu. Přítomné přivítal předseda M KVV J.Kriváňa kol. Janáček a starosta obce. Na začátku slavnosti zazpíval pěvecký sbor Šumiačan. Na odhalení pamětní desky přišli delegovaní členové jednotlivých KVV Slovenské republiky, zástupci předsednictva KVV SR ze Žiliny, zástupce KVV České republiky plk.v.v. Miroslav Řepka a generální sekretář Slovenského národního aeroklubu plk.v.v. Anton Liška. Vzpomínky se nezúčastnil syn Juraje Kriváňa Juraj, který se omluvil. Byl však první, který tento akt podpořil částkou 500 eur.

Juraj Kriváň se narodil 13.listopadu 1926 v Šumiaci, okres Brezno. Po absolvování Učitelského institutu v Banské Bystrici pracoval jako učitel. Vojenskou službu si odsloužil u výsadkového vojska. Vojenskou službu ukončil jako poručík a začal pracovat jako krajský náčelník parašutismu v Banské Bystrici, do hodnosti nadporučíka byl povýšen v roce 1959.

Jako vynikající sportovní parašutista reprezentoval Československo na třech mistrovstvích světa. V roce 1954 II. MS ve Francii, v roce 1956 III. MS v Moskvě a v roce 1958 IV. MS v Bratislavě.

Reprezentoval spolu s takovými legendami československého parašutismu jako byli Gustav Koubek, Jaroslav Jehlička, Zdeněk Kaplan a Leopold Ozábal. V roce 1956 se stali mistry světa v družstvech, Juraj Kriváň se stal mistrem světa jako jednotlivec a vytvořil světový rekord v seskoku z výšky 600 m na přesnost přistání. Stal se prvním zasloužilým mistrem sportu v parašutismu na Slovensku. Jako instruktor parašutismu vychoval mnoho dalších mistrů sportu.

Když se jako pilot-vysazovač vracel dne 7.října 1960 z letiště Prievidza na letiště Očová, v nepříznivém počasí havaroval se svým Brigádýrem nad Železnou Breznicou.

kol. Š. Janáček

KDE VĚK SE NEPOČÍTÁ

Je vám šedesát nebo sedmdesát ? No a co ! U bývalých vojenských výsadkářů jakoby se věk zastavil. Měřítka pro stáří neplatí. Jak to, že ještě mohou běhat, plavat, házet granátem, mít ostrou mušku ? Počítač je prý jen pro mladé. I to u nich neplatí. Ovládají ho dobře, jako kdysi vysílačky a šifrování. Skákat v tomto věku z letadla je pro ně radostí.

Letošní léto na letišti v Prostějově vonělo leteckým benzinem i zvláštní atmosférou, kterou dodává padák zabalený na zádech veterána. Bylo horko, že by se vzduch dal krájet. To v květnu, kdy se tady sešli poprvé bylo příjemněji. Dnešním horkým bezvětřím proniká vůně suché trávy. Pro typ padáku „křídlo“ to znamená velkou klouzavou rychlost. Padák klouže, nesnáší se tak jako typy padáku obdélníkového nebo kruhového tvaru.

A znovu je tu ta vůně mašiny a prostoru v letadle. Vůně kovu, země, oleje a benzínu. Mašina burácí, drak se chvěje a již jsme ve vzduchu. Pod námi louky, lesy, vesnice jako na dlani.

Ano, tak jak tehdy v devatenácti. Stejně pocity, napětí. Připravit! Vpřed! Vrhají se do hlubiny tak, jak je to v hymně výsadkářů : “Úder z oblohy do hlubin padá z letounů ven na sta mužů ...“. Od země je dělí 1300 metrů. Nic nezapomněli. Kolega 66 letý mjr.v.v. Krause, letec, výsadkář je již venku. Chytá nádhernou polohu a za chvíli se houpá na šňůrách padáku. A další a další. Na zemi si všichni s radostí předávají svůj zážitek, tek jako kdysi.

Kopecký, Krause, Malota, Havlík, Hubner, Střelec, Zubr ...! Tvrdý výcvik, kterým prošli je připravil zdolávat překážky, nevzdávat se ! To platí i v civilním životě. Je pro ně samozřejmostí ráno provést rozcvičku a na závěr dne třeba dvacet kliků a říct si :“ Vždyť je mi teprve sedmdesát“! Pak se proběhnout, podívat se na oblohu a zvolat : „přeji všem modré nebe a výsadkářské zdraví“!

kol. Krystýn

ZE ŽIVOTA KLUBU :

Brněnská VČS

Počátkem prosince 7.12.2010 v brněnském o.s. KVV proběhla výroční schůze na klubu Univerzity obrany, netradičně oproti minulým létům byla druhá v témže roce. Netradiční situace vznikla tím, že se v klubu dlouhá léta pořádala výroční schůze vždy počátkem roku, což bylo nevhodné pro všechny členy klubu a neodpovídalo to ani schůzové činnosti při zahájení nového kalendářního roku.

Ve zprávě o činnosti klubu výbor zhodnotil činnost za uplynulý rok, který nebyl bohatý na činnost, která i když byla dána plánem, vždy se vyskytly nějaké „podstatné příčiny“, jako nepřízeň počasí, nevyšla doprava, chyběly finance, nezájem členů o akce apod.

Výbor KVV Brno připravil pro letošní činnost klubu reálný plán podle možností klubu a jeho členů, který se bude operativně upřesňovat v průběhu roku. Na schůzi byli přizváni noví tři členové klubu a pro dlouhodobé onemocnění opustil klub jeho dlouholetý člen Milan Šedivý. P/osedělo se u dobrého moravského červeného vavřince, „kulturní program“ všem členům zpestřil kol. Milan Hledík, který přednesl jednu dlouhou báseň ze své bohaté spisovatelské sbírky, která měla jako vždy obrovský úspěch. Hostem VČS byl velitel posádky plk.gšt.Ing. Josef Trojan, náš kolega, trochu nás mrzelo, že i přes pozvání dvou členů z prostějovského klubu se nikdo z Prostějova nedostavil na naší VČS. Pozvánka byla adresována kol. Starému dne 9.10.2010.

kol. J. Foršt

Výroční schůze KVV Chrudim

Ve zprávě byla vyhodnocena činnost KVV při plnění ročního plánu. Klub se podílel na společenských, pietních a sportovních akcích s oblastními orgány státní správy a institucemi zejména s KVV České a Slovenské republiky.

Byla kladně hodnocena spolupráce s útvarem, kde rozhodující slovo měl velitel útvaru plk.Ing. Zdeněk Kolář. Kladně byl hodnocen Zpravodaj KVV. Při hodnocení roku 2010 bylo konstatováno, že celkem se KVV podílel na 30 akcích – uctění památky výsadků na Chrudimsku, „Calium, Platinum, v Praze v Resslově ulici a v Terezíně, velmi dobrá je spolupráce se školami a se stacionářem Jitřenka při organizování „Dětského dne“ na letišti pod názvem „Palečkovi děti“.

Čestný člen klubu KVV plk.v.v. Jaroslav Klemeš jeden s posledních žijících ze skupiny „Platinum“ byl povýšen do hodnosti brigádního generála.

U příležitosti 65. výročí ukončení 2.světové války KVV na základě zvláštního rozkazu NGŠ AČR udělilo pamětní medaili štábního kapitána Václava Morávka čtyřem členům KVV : šrtm. v.v.Jiřímu Moučkovi, šrtm v.v. Pavlu Mudrochovi, rtm v.v. Jaroslavu Mudrochovi a rtm. v.v. Jiřímu Brůnovi.

1.7.2010 udělil velitel 43.výs.pr. „Pamětní odznak „43. výsadkového praporu Československých parašutistů na základě spolupráce klubu s útvarem.

Kladně byla hodnocena účast na Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska gen.Palečka, Krzáka, plk. Černoty a Š.Baniče, kde klub získal 1.místo ve střelbě ze vzduchovky a v celkovém pořadí naše družstvo dosáhlo 4.místa.

Velmi kladně bylo hodnoceno „Setkání 2010“ na Hamrech, kterého se zúčastnilo 11 členů klubu.

Členové se zúčastnili na posledním rozloučení s plk.v.v. Fr.Mansfeldem v Liberci.

V závěru výročního jednání byl schválen plán činnosti klubu na rok 2011.

Za dobrou práci při reprezentaci klubu na veřejnosti byla na základě rozhodnutí KVV Prostějov předána klubu „Plaketa za úspěšnou práci“.

kol. O.Hájek

KVV PÍSEK

V závěru roku 2010 jsme vyhodnotili činnost klubu na výjezdním setkání klubu na letišti ve Strakonících. Je to domovské letiště našich členů, výsadkářů veteránů ze Strakonicka. Chtěli jsme jednat v místech a prostředí, které nám připomnělo dobu naší aktivní výsadkové služby.

Rok 2010 jsme hodnotili celkem pozitivně. Především návštěva muzea vojenské techniky v Lešanech byla velmi zdařilá. Děkujeme organizátorům, kol. Janu Ďuricovi a řediteli VHÚ plk. Knížkovi, který se zúčastnil a besedoval s námi. Tradičně dobrý dojem zanechala naše účast při uctění památky gen. R.udolfa Krzáka v Bernarticích. Velmi dobře hodnotíme účast na akcích KVV v Brně a na Setkání 2010 v Prostějově.

Na naše setkání jsme pozvali NŠ a zástupce velitele protiletadlové raketové brigády ve Strakonících. Seznámili nás se situací u brigády a se stavem v armádě ČR. My jsme je seznámili s činností klubu v letošním roce.

19. ledna, naše čtyřčlenná delegace navštívila čestného člena klubu gen. Čestmíra Hrbka v Černošicích u Prahy, kde se léčí. Zotavuje se po těžké nemoci. Vlídne nás přijal, zachovává si optimismus a dobrou náladu. Při příležitosti jeho 75. narozenin jsme mu popřáli a předali dárky a „Kroniku KVV Písek“ kterou jsme právě zhotovili. Čestmír věří, že se na jaře vrátí do své fořtovny v Jeleních Vrších a že se tam všichni setkáme. Přejeme

si, aby nám to vyšlo. Češťa si přeje, abychom touto cestou předali jeho pozdrav všem výsadkářům a výsadkovým veteránům v klubech.

kol. E. Vanderka

JAKÝ JE SPRÁVNÝ NÁZEV...?

Při pročitání Zpravodaje č. 50 mě velmi zaujal článek „Klub výsadkových veteránů Holešov, holešovský klub nabral dech ...“

A to z jednoho prostého důvodu, že náš KVV Zlín velmi úzce spolupracuje s KVV Holešov, kluby si navzájem koordinují jednotlivé akce ve svých plánech činnosti na daný rok.

Při pročitání uvedeného článku, bylo vše v pořádku se souhlasem s uvedenými údaji, než jsem se čtením dostal k větě :“Účast na nočním pochodu z Hostišové (v článku je opomenuto, že Hostišová je místem přistání paraskupiny CLAY v noci z 12. na 13.4.1943 západně od Zlína) do Bystřice pod Hostýnem po stopách členů skupiny CLAY-EVA v délce cca 37 km k uctění památky členů této skupiny.

Uvedený název paraskupiny CLAY-EVA mě opravdu jak se říká „zvedl ze židle“ v poměrně krátké době již po druhé.

Jsem nucen ač nerad vrátit se zpět k činnosti našeho klubu a to ku dni 21.4.2010 k zasedání výboru KVV Zlín a pozvaných hostů u příležitosti malé oslavy – otevření naší nové klubovny.

V rámci programu tohoto zasedání a jednání výboru našeho klubu bylo i hodnocení činnosti klubu od posledního zasedání a jednání výboru, který řídil a hodnotil činnost předseda našeho klubu. Mimo jiné hodnotil i účast našich členů na výše zmíněném nočním pochodu k uctění památky členů skupiny CLAY.

V hodnocení celé akce uvedl, že se jednalo o paraskupinu CLAY-EVA. S tímto pojmenováním jsem nemohl v žádném případě souhlasit. Proto jsem se přihlásil o slovo a podotkl, že jedině správným názvem této paraskupiny je CLAY a jméno EVA je volacím znakem radiostanice paraskupiny CLAY.

V zápětí po mé připomínce, jsem byl velmi důrazně a nevhodným způsobem okřiknut v tom smyslu, co do toho vlastně mluvím a dělám „chytrého“, že tuto akci tak pojmenoval pořadatel KVV Holešov.

V tomto případě a podle mého názoru rozhodnutí pořadatele nebylo správné. Jedná se o historický název paraskupiny CLAY a nikdo není oprávněn název měnit. Jméno paraskupiny CLAY je takto uváděno ve všech dostupných publikacích Pro ilustraci některé uvádím :

Publikace – „Vojenská výsadkáři na Slovensku 1942-2003 plk.v.v.PhDr.Peter ŠVRLO,PhD., strana č. 13

Publikace - „Bylo málo mužů“ plk.v.v. PhDr. Jiří ŠOLC, strana č. 144-166

Publikace - „Na Valašsku se rodí partyzánské hnutí“ Bohumil KLÍCHA, strana č. 97

Publikace - „Kroměřížsko v boji proti fašismu“ Jiří Mikšík a kol., strana č. 51

Toto je moje skromná a upřímná připomínka k první části článku.

kol. A. Kolář KVV Zlín

Poznámka redakce: Vzhledem k tomu, že i v tomto čísle Zpravodaje je článek z KVV Holešov na toto téma, uvádíme jen první část příspěvku kol. Koláře. Samozřejmě v článku KVV Holešov opravíme správný název.

CLAY – cesta hrdinů – není zapomenuta

Léta ubíhají a zdá se, jako by s ztratil onen čas, kdy pravda byla pravdou a za vlast bylo nutno bojovat. Kdo na tuto dobu ještě vzpomíná? Kolik z nás vzpomene na ony tři statečné parašutisty, kteří začátkem roku 1944 přistáli na louce u Hostišové, poblíže Zlína, hluboko v týlu nepřítele, s úkolem vybudovat na Moravě zpravodajskou síť?

A přece. Rok co rok v polovině dubna téměř stovka turistů a nadšenců po pietním aktu u pomníčku v Hostišové přejde oněch 30 km mezi životem a smrtí statečných.

Ani letos, v roce 2010 tomu nebylo jinak. A přece je tu něco nového. Z podnětu klubu výsadkových veteránů Holešov, v předvečer významné oslavy vzniku 7.výsadkového pluku zvláštního určení, který byl od roku 1961 do okupace sovětskými vojsky v roce 1969 dislokován v Holešově, dne 18.prosince 2010 prošlo 5 veteránů, turistů Klubu Českých turistů Jiskry Otrokovice trasou pochodu slavné paraskupiny CLAY v zimě. Start ve Fryštáku, cíl v Bastřici pod Hostýnem na nádraží. S sebou dvoje sněžnice a vůli dojít. Bez lyží, se zimní výstrojí. Vrstva 40-50 cm prašného sněhu, neprošlapaný terén a mráz -7st.C., na hřebeni -9st.C sahal účastníkům do rezerv. Navíc si cestu ztížili výstupem na Skalný, aby to nebylo tak jednoduché. Průměrný věk účastníků 60 let. Dokázali sobě i druhým, že cesta hrdinů není zapomenuta. Ani pro dnešek, ani pro dny budoucí. Možná, že v dalších letech jich půjde více. Vzpomínka na parašutisty skupiny CLAY si to zaslouží ...

KVV Holešov

ZLÍŇSTÍ VÝSADKOVÍ VETERÁNI HODNOTILI

Je čtvrtého prosince 2010. Ten den členové Klubu výsadkových veteránů Zlín s uspokojením sledovali oblohu, která v předcházejících dnech nevěstila nic dobrého. Obavy z ohrožení účasti na slavnostní výroční schůzi se rozplynuly.

Slavnostního jednání se zúčastnili hosté ze sesterských klubů i z takové dálky jako např. Chrudim. Účast kolegů z KVV Prostějov nebo KVV Holešov byla samozřejmá. Slavnostní schůze je zahájena hymnou Československých výsadkářů, „Duní stroje vzduchem“. Minutou ticha byla uctěna památka kolegů, kteří již odešli do „výsadkového nebe“. Ve zprávě o činnosti, kterou přednesl předseda kol. pplk.v.v. Fr.Pospíšek byla vyhodnocena činnost klubu za uplynulý rok. Vyjádřil ocenění dlouholeté a oboustranně prospěšné spolupráce s městskými úřady zlínského kraje a Krajským úřadem Zlín. Ocenil dlouholetou podporu klubu Krajským ředitelstvím policie ČR Zlínského kraje. Zvláště pak zhodnotil velmi dobrou spolupráci s Krajským úřadem Zlín, Magistrátem města Zlín a Měst. Úřadem Otrokovice. Jejich organizační a finanční pomoc pomohla zajistit vybudování klubovny a propagaci klubu.

Panětním listem byla oceněna spolupráce s Kluby výsadkových veteránů ČR a SROV. Za práci v klubu obdrželi pamětní list kolegové: Šimek, Bartík, Perutka a Fagan. Pamětní medaili k významnému životnímu jubileu za aktivní práci obdrželi kolegové Zámečník a Zubr. Na návrh výboru klubu u příležitosti životního jubilea 80-ti let a práci pro klub udělil výbor KVV Prostějov medaili „Za zásluhy“ kol. V.Křížkovi.

Po pracovní části programu následovala jako vždy společenská zábava při živé hudbě do 22,00 hod.

Nejen tento den, ale i 29.12.2010 se sešli zlíňští výsadkoví veteráni, aby předsilvestrovským výšlapem zocelili své zdraví. Po méně náročném pochodu se ocitli u cíle. Určené souřadnice dané azimutem je dovedly na Vršavu k „Baru u Zdi“. Zde je čekal připravený voňavý guláš a horký grog. Družná zábava spojená s promítáním foto ze společných akcí umocnila pocit účelně vynaloženého času mezi kolegy v roce 2010.

S očekáváním zajímavých úkolů i zábavy v roce 2011, s přáním modrého nebe a výsadkového zdraví nejen pro sebe, ale i ostatní lidi, jsme se rozešli do svých domovů.

kol. J. Krystýn

7. výsadkový pluk ZU Holešov

Jsou dny, měsíce a roky které prochází naším životem jako horký nůž máslem. Jsou roky, kdy potkáme milovanou ženu, narodí se nám dítě ... jsou roky, kdy potkáme muže se kterými jsme balili padáky... potom zapomínáme na svět kolem nás a vracíme se zpět do mládí vtěsnaného do strakatých kombinéz, tichého plížení porostem a trochu vrávoravých návratů z vycházky. Vracíme se tam, kde jsme byli příslušníky paradesantní jednotky. Na hrotu meče armády ! Vracíme se do Holešova, do města milovaného, do města posádkového. Vracíme se ke **svému pluku**.

Rok za rokem se přidává k šedinám, rok za rokem tížeji vybíháme do patra, jen naše du, naše vzpomínky, jsou v letech 1961-1969 s červeným baretem elitního výsadkáře. Sešli jsme se již vícekrát, ale tentokrát to nebude pouze setkání 2011, tentokrát to bude

n á s t u p p l u k u

v sevřených tvarech rot, s husitským chorálem a s našimi replikami zástav. Znovu na nádvoří kasáren 7.výsadkového pluku, nyní s mimořádným pochopením předitele Vyšší a Střední policejní školy v Holešově.

Všichni, kdo s námi sloužili a máme na ně kontakt, dostanou zvláštní slavnostní **POVOLÁVACÍ ROZKAZ. Pomozte nám je vyhledat!** Všichni, kdo budou chtít nastoupit, učiní tak v červených baretech. Na památku těch, kteří již nastupují jinde. Pro radost a hrdost těch, kteří mají právo červený baret nosit, protože nepošpinili jeho čest. Pro hrdost synům, dcerám a vnukům. Tak nastoupí 7.výsadkový pluk zvláštního určení v Holešově dne

27.srpna 2011 v 11,00 hodin

KVV Holešov
kol.Pavel Chmelík

Výstup na horu „SLEMA“ 1524 m.n.m. Nízké Tatry

Je 10.října 2010. V ranních hodinách pod rouškou mlhy, míří dvě auta plně obsazena zlínskými výsadkovými veterány ke státní hranici se Slovenskem. Cíl „Liptovský Ján“ je znám. V určený čas se naše skupina setkává s kolegy ze Slovenska. Velení se ujímají kolegové z Klubu vojenských výsadkových veteránů ze Žiliny. Pod jejich velením uskutečníme výstup na horu „SLEMA“ v Nízkých Tatrách. Je to již 16.ročník výstupu na památné místo slovenských výsadkářů. Na vrcholu je vybudován pomníček padlým slovenským, českým a ruským vojákům a partyzánům. V devět hodin vyrážíme. Po úzkém kamenitém chodníčku, kolem partyzánského bunkru prudce stoupáme nahoru. Čas od času se zastavíme abychom se potěšili pohledem na Roháče nebo Kriváň. Vzduch je mrazivý a průzračně čistý. Před námi se otevřelo panorama Vysokých Tater. Asi po třech hodinách jsme na vrcholu. Postojíme chvíli u trosk sovětského letadla, které zde bylo sestřeleno německý nočním stíhačem. Na jeho palubě našlo smrt 16 vojáků ruské, slovenské i české národnosti. Po krátké chvíli se shromažďujeme u pomníčku, kde rozvineme repliku zástavy 2.paradesantní brigády a jejich památku uctíme položením věnečků a tichou vzpomínkou. Nejstarší účastník výstupu 76-ti letý výsadkář plk.v.v. Miroslav Řepka vzpomene oběti a pokládá k pomníčku červený výsadkářský baret se znakem „Dar výsadkářů z Prostějova“. Po krátkém odpočinku se vydáváme zpět do Liptovského Jána. Sestup je poměrně dost prudký a

náročnější než výstup. Všichni to cítíme v nohách a jsme rádi, že 12 km túra je za námi. Po krátkém odpočinku a občerstvení u „vatry“ se rozloučíme s našimi kolegy ze Žiliny, Trenčína a Bratislavy a odjíždíme domů. Tak zase příští rok nashledanou .

kol. J. Krystýn

Poznámka redakce: Do tohoto čísla z hlediska místa se nedostaly příspěvky kol., Chybíka, Foršta, Tencera, Kollára

Vydává Klub výsadkových veteránů Prostějov
pro potřeby svých členů. Neprodejně.

Kontaktní adresy :

Ing.Jindřich STARÝ – předseda

Dětkovice 26, 79804 Určice, tel. 582357311

Ing.Jindřich ČTVERÁK – místopředseda

předseda redakční rady

B.Šmerala 15, 79601 Prostějov, tel. 737623540

František LEJSEK – člen výboru

Šárka 34, 79601 Prostějov, tel. 728547426

Účet 188 989 286, kód 0300.

Graficky zpracovalo a vydalo

Oddělení polygrafie CGeoZ Olomouc

Uzávěrka Zpravodaje č. 53 je 10.června 2011